

Od sv. Martina (pod Vurbergom), 30. sept. [Seidl naj gre rakom žvižgat!] Srenja pri sv. Martinu pod Vurbergom ima brod čez Dravo, ktereга si je na lastne stroške napravila in ga tudi zdaj vzdržuje. Kdor se po tistem pelja, plača nekaj krajcarjev, kar tudi mora biti, ker je vedno treba kaj popravljati. Ko se je pa g. Seidl pred nekaj časom tukaj vozil in peš hodil, ga ni bila hitro volja brodnine plačati; brodnar si je moral svoje plačilo s hudim iztiskati. Veste gospod Seidl, naš brod je privaten in ne javen, kakor na primer okrajne ceste, za ktere moramo, kakor se čuje, letos neki že 36 procentov plačevati; zategadelj si pa tudi vselej denar pripravite, če se boste hoteli po brodu peljati. — Se nekaj nam na srcu leži. Vi nam vedno nemški dopisujete. Nemški jezik mi čislamo, še bolj pa slovenski, materni jezik; toda Vaših, celo vatlo dolgih nemških stavkov ne umemo, ker nismo tako učeni, da bi iz Vašega nemškega motovila posneti zamogli jasnih besed. Torej bi bilo pametno, ako bi nam svoje misli po slovenski povedali, potem bi ne bilo toliko nepotrebne pisarije, kakor se je ravno pri nas že zgodilo. Toda tega od Vas tirjati ne moremo, ker nič slovenski ne znate. Ker tedej Vi nas slovenskih kmetov ne umete, mi pa Vas prav ne; ker se hočete zastoj po našem brodu, ki jako veliko košta, voziti, in nas tako strahovati, kakor ljudi v Kamei, in ker ste nam Vi v prvi vrsti krivi, da imamo 36 procentov okrajne naklade, tudi 8. okt. takih mož volili ne bomo, ki bi 20. okt. v Mariboru za Vas glasovali. Naš poslanec v državni zbor naj bo naš slovenski rojak, gosp. profesor Pajk, ki nemški in slovenski zna, pa tudi marsikaj druga, o čemur še se pa Vam ni sanjalo nikdar ni; Vi g. Seidl tnjee na našej zemlji in kamški strah pa pojdite rakom žvižgat!

Od sv. Jurja na Šavnici, 28. sept. Danes je imelo naše katoliško-politično društvo zborovanje. Privrelo je mnogo ljudstva, preko 300 vrlih kmetov, ker je bilo oznanjeno, da nas bode počastil naš slav. poslanec in deželni odbornik g. Herman iz Gradca —

G. Herman je bil slovesno sprejet, in po precej dolgem nagovoru enoglasno večkrat proglašen za našega kandidata. Govorilo je več gošpodov. Obširnejše bomo poročali še prihodnjič.

Iz Središča 30. sept. (Evo nasledke svobodomiselnih brezverske omike in liberalnega napredka!) Na tukajšnjem kolo-dvoru so zvečer 25. t. m. nekemu oficirju ukradli popotno škrinjo (kofer), ktero so čez dva dni na pol spraznjeno in odprto v bližnji koruzi našli. Tisto noč ukradli so tatovi tržanu g. T. S. voziček in dva jaka konja, o katerih ni več duha ne sluha. Prihodnjo noč 26. t. m. prekopali so zid v hišo g. J. D. v prejšno židovsko štacuno, ter odnesli nekoliko še tam shranjenega sladkorja. Skušali so tudi v prodajalnico g. J. D. prodreti

ter si usnjine nabasati, pa gospodar šum v spanji zasliši in tatove odpodi. Isto noč napravili so tudi že precej veliko luknjo v zid štacune g. G. — a sosed zapazi ponočne zidarje, napravi luč in tatovi so odnesli srečno pete. — Kdor pač vere nima in sedme zapovedi ne spoštuje — tudi železna vrata prebije, in debelo zidovje prekoplje.

O d g o v o r na dopis v „Slov. Gospodar.“ dne 19. sept. pod naslovom: „Obramba razžaljene časti iz Šmarja pri Celji.“

Da bi bil g. dekan Martin Ivanec zavoljo goljufije krivega spoznan, je očevidno velika pomota; ali ni niti dopisatelj niti podpisani g. Janez Andrluh, oče ubožcev, župan in okr. načelnik, dotične razsodbe čital, ali pa je ni popolnoma razumel, kajti razsodba od 4. sept. 1863 št. 714 se glasi: „Anton Pozernich, c. k. okrajni kancelist tukaj, se prestopka varnosti na česti *) z psovanjem gg. Martina Ivanca dekana in Alojzija Wostryja, okrajnega zdravnika tukaj, krivega spozna i se zavoljo tega na 5 gld. globe, mo-goč 24 ur ječe obsodi, kar se pa obdolženja ne zvestobe g. dekana pri denarjih za uboge tiče, je za nekrivega spoznan.“

Vsled obstoječih pravil bi naj vsaki po ed-stojnik kakega ubožnega zavoda čez dohod ke i postroške na drobno v svojih v blagajnici le žečih knjigah opazke delal, posebno pa v blagaj niških zadevah za vsaki čas v arhivu račune im al, kar se žalibože pri tukajšnjem predstojniku ul ožnega zavoda, g. dekanu ne nahaja. Da bi pa v tej zadevi varnost pridobil, sem bil prisilj en v tem obziru uže pred štirimi leti neprijetno gr ajati, kar je tudi gospod dekan dobro vedel i pri obravnavi obstal; neresnična je toraj poved, gos pod dekan ni pred obravnavo nič o dolženju ne zvestobe pri denarjih za uboge vedel. —

Šmarje 25. sept. 1873.

Ant. Pozernich, kancelist.

Pristavek vredništva. Kar še „odgovor“ več ima zastran glob in časa, k edaj da so prav za prav vplačane in vpisane bile, zastran gg. And. Kakolja in Fr. Skaze, ki sta l. 1865—1866 — in sicer eden župan, drugi pa oča ubozih — bila, ne spada sem. Prvo bo odl očila in na dan spravi-la vsled rekurza alj nove pritožbe daljna sod-nijska preiskava; kar pa imenovana dva gospoda zadeva, ni dopisnik v „Gospodarju“ o njiju govo-ril, torej se jima tudi b raniti ni treba.

Za podak in kratek čas.

Kako Seidl po kolekturi hodi.

Pod predsedstvom slovenskega Janžeka Koc-mutovega, advokata v Mariboru, divjal je stotnik

*) Takošno slovenščino umeti, res ni igrača.

Seidl, da bi navzoče liberalce za se podkuril, na volilnem shodu 23. sept. skoro edino le proti duhovščini. Očital je duhovnikom, da neusmiljeno ljudi derejo, dolžno zbirco po sekucijonu iztirjavajo, prosto zbirco celo v zapisano spreminjajo itd. Dokazal seveda vsega tega ni, čemu tudi? liberalcu je zadosti, da le duhovski stan z blatom ometava.

Proti ostudni surovosti Seidlnovi vzdignil se je bil blagi gospod Jan. Brglez, kaplan pri sv. Petru, ki je branil čast svojim duhovskim tovarišem, za kar mu očitna hvala gre. —

Mi hočemo tukaj h in avšini posvetiti, ter pokazati, kako da Seidl po svetu kolekturo pobira in za kaj. Kaplan sicer ni, ki v grdem vremenu in hudi zimi na spoved hodi in tudi drugači mnogokrat veliko trpi, pa penzioniran stotnik je, ki dobiva vsak mesec pisano kolekturo v denarjih, kakoršne menda devet delov štajerskih kaplanov nima. On pošlje namreč alj nese pobotnico alj kvitengo v davkarijo in tankaj prejme denar. Sicer mu te pisane kolekture nihče ne zavida, pa vsak, kateri štibro plačuje, si le misli, zakaj neki Seidl več pri vojaki ne služi, saj je še jako trden in ima tako močen glas, da bi ga lahko kompanija od Kamce tjekaj do „sicerkato-ličana“ Wretzlina slišala komandirati.

Seidl je pobiral še neko drugo pisano kolekturo. Kedar je v deželnem zboru v Gradcu sedel, je dobival na dan za svoje sedenje pet, kadar je pa v državnem zboru na Dunaju bil, je prejemal deset goldinarjev, kateri so prišli iz žepa revnega kmeta. Ta denar bi si bil Seidl popolnoma zaslužil, ko bi bil v korist slovenskega vernega ljudstva delal in njegove pravice branil, alj ker se mu je že nezaupnica na Dunaj poslala bila, v kateri se mu je v obraz povedalo, da on samo nekatere nemškutarske liberalce zastopa, mora vsaki, ki pešico z davki preobložene zemlje ima in pahnjen ni, prašati, kako zamore g. Seidl. tako predrzen biti, da takošno nezasluženo pisano kolekturo pobira?

Toda Seidl ne ve samo pisane kolekture pobirati, on zna tudi kot načelnik mariborskega okrajnega zastopa nam vsem, ki štibro plačujemo, jako debele in mastne kolekture za okrajne ceste predpisovati. Te cestne kolekture namreč so pri nas od 6 na 36 procentov narastle, kar je gosp. Perko v letošnji „Mariboržanki“ od 11. maja št. 57. povedal, in se nad to strašno pisano kolekturo zavzel. Sicer bi mi reveži, ki težko denar skupaj spravljamo, tudi zoper 36 procentov občne okrajne kolekture alj naklade (Bezirksumlagen) nič ne imeli, ko bi nam le ne bilo treba na nekem kraju blizu Maribora po neizmernem blatu hoditi in voziti, kder je že letos po zimi gosp. Seidl obočal dobre šute navoziti dati, ktere še pa zdaj, ko se zopet zima bliža, popolnoma pogrešamo.

Seidl hodi tudi po prostovoljni in prisiljeni zbirci alj kolekturi in sicer deloma sam, deloma

z nemškutarskimi liberalci. V Poličane, na primer, je neki sam šel, kder je pri „sicerkato-ličanu“ Hartnerju za glasove v državni zbor koledoval; na 24. dan sept. pa so njegovi liberalni privrženci: Brandstetter, Gasteiger in „sicerkato-ličan“ Wretzl v Maribor nekatere liberalce povabili in sicer v ta namen, da bi „kamškega straha“ vsi skupaj slovenskim kmetom, ki največ štibre plačujejo, za poslanca v državni zbor vrnili. Alj to bo težko šlo, kajti vsak pameten kmet lahko razumi, da je gosp. Seidl zavoljo svoje nevednosti za državni zbor ravno tako sposoben, kakor zajec za boben.* To je on sam ravno 24. sept. s tem jasno pokazal, da ni vedel ne besede črhnoti o državnih zadevah, marveč je le po duhovnikih in papezu mahal, kar zamore vsak capin. Ker se pa volitve volilnih mož že pričenjajo, ter bode volilnim možem v roke dana oblast, da se Seidlnu za vselej dunajski državni zbor zapre, naj nihče takošnih nepodučenih možev ne voli, ki mislijo: Seidl je nezgruntano prebisana glava, ko vendar nič druga kot strašno kričati in bujskati ne zna. Seidl nič drugega ni kakor sebičnež, neučena glava z dolgim jezikom, in pa metla liberalnega Fortschrittsvereina za omastljive Slovence. Torej je pa tudi Seidlna v državni zbor voliti toliko, kakor slepeca siliti, da naj mala; je toliko kakor jazbeca v koruzo spuščati, da njo zoblje; je toliko, kakor volka med ovce zapirati, da njih trga in žere.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Skoro vsak teden po dvakrat raznese se glas po svetu, da se bo ministerstvo — ali vse ali barem deloma — spremenilo. Kdor pa bolj trezno politično stanje v Avstriji opazuje, postal je že zdavno — neveren nasproti vsem takim glasovom, ki obetajo kaj boljsega. Po naših mislih držalo se bo ministerstvo do konca volitev, kakor je imelo obstanek zaradi Dunajske razstave. Če se bo pokazalo, da je večina izvoljenih poslancev iz tabora brezverskih liberalcev, utegnejo namesto enega ali več sedanjih ministrov poklicani biti v ministerstvo možje, ki umejo bolj opazno okoli

*) Kako neveden da je ta večni kandidat, kaže naslednje. Ker že ni vedel drugih sramot duhovskemu stanu v obraz metati, je zbruhnil še to, da je on za to, da se — naj duhovniki ženijo, kar je zagovarjal s tako pohušljivimi besedami, kakoršne se je v grdih, zakotnih kričmah čujejo. To se je pokazala strašanska Seidlnova nevednost v cerkvenih rečeh in v avstrijskih državnih paragrafi. Da drugo zamolčim, povem samo, kar §. 63. občnega državnega zakona (Allg. bürgerl. Gesetzb. I. Thl. II. Hptsck.) govori. Ta §. namreč veli, da se duhovniki, menihi in nune, ki so se k ramskemu stanu zavzeli, ženiti in močiti ne smejo. Sramota torej za g. Seidlna, ki je že več let v državnem zboru na Dunaju za deset goldinarjev na dan sedel, pa še tega državnega paragrafa ne ve; še večji sramota za tiste, ki za takošnega hudočnega in nevednega glasujejo. Pisatelj.